

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Rijeka, Zadarska 1 i 3

P-13/2026-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Rijeci, po sutkinji Emi Brdovčak, u pravnoj stvari tužitelja Marin Terzić, vl. obrta "TERZIĆ", Dugi Rat, Žilića potok 4, OIB: 88986026874, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Matulić Sumić & partneri u Splitu, Lička 4A, protiv tuženika KATARINA LINE d.o.o. Opatija, Vjekoslava Spinčića 13, OIB: 28922587775, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Vukić i partneri u Rijeci, Nikole Tesle 9/V-VI, radi isplate, nakon održane javne glavne rasprave zaključene 22. rujna 2026., u prisutnosti punomoćnika stranaka, s danom objave 29. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

"1. Nalaže se tuženiku KATARINA LINE d.o.o. Opatija, OIB: 28922587775, Vjekoslava Spinčića 13, u roku od 15 dana isplatiti tužitelju Marinu Terziću, OIB: 88986026874, Dugi Rat, Žilića potok 4, vl. sezonskog obrta za turizam MARIN iznos od 39.264,00 eura sa zakonskim zateznim kamatama koje teku

- na iznos od 9.468,00 eura od 7. kolovoza 2025. do isplate,
- na iznos od 9.932,00 eura od 14. kolovoza 2025. do isplate,
- na iznos od 9.932,00 eura od 21. kolovoza 2025. do isplate,
- na iznos od 9.932,00 eura od 28. kolovoza 2025. do isplate,

po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referente stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za osam postotnih poena.

2. Nalaže se tuženiku KATARINA LINE d.o.o. Opatija, OIB: 28922587775, Vjekoslava Spinčića 13, u roku od 15 dana isplatiti tužitelju Marinu Terziću, OIB: 88986026874, Dugi Rat, Žilića potok 4, vl. sezonskog obrta za turizam MARIN parnični trošak sa zateznom kamatom koja teče od dana presuđenja pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referente stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena."

II. Nalaže se tužitelju Marinu Terziću, vl. obrta "TERZIĆ", Dugi Rat, Žililća potok 4, OIB: 88986026874, naknaditi tuženiku KATARINA LINE d.o.o. Opatija, Vjekoslava Spinčića 13, OIB: 28922587775, trošak parničnog postupka u iznosu od 3.750,00 eura (tri tisuće sedamsto pedeset eura) u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je u tužbi naveo kako je Ugovorom o poslovnoj suradnji za 2025. godinu od 1. kolovoza 2024., kao vlasnik broda „ADONIS“ stavio navedeni brod tuženiku na raspolaganje tijekom cijele ljetne sezone 2025. za cijenu prema cjeniku iz čl. 2. Ugovora. Ugovorom je predviđeno da će najkasnije do 1. prosinca 2024. tuženik potvrditi tjedne koji su prodani te ostatak vratiti tužitelju za rad na upit. Tuženik je porukom putem elektronske pošte od 26. veljače 2025., što je potvrdio porukom od 12. ožujka 2025., otkazao angažman tužitelju za razdoblje od 22. lipnja do 20. srpnja 2025. Tužitelj se protivio otkazivanju navedenih termina u srcu turističke sezone protivno odredbama Ugovora, međutim, tuženik je ustrajao u otkazivanju i brod „ADONIS“ je ostao neiskorišten u tom razdoblju. Prema navodima iz tužbe, tužitelj je u cijelosti ispunio svoju obvezu iz Ugovora stavljajući brod na raspolaganje u cijelom razdoblju predviđenom Ugovorom. Isticao je kako Ugovorom nije predviđena mogućnost otkazivanja termina nakon 1. prosinca 2024. Otkazivanjem termina od strane tužitelja protivno Ugovoru, tuženik je tužitelju prouzročio štetu u vidu izgubljene dobiti u iznosu minimalne naknade iz čl. 2. Ugovora, tj. za 20 gostiju po tjednu i to za 8 gostiju u kabinama ispod palube i 12 gostiju u kabinama na palubi i to:

- za tjedan 22. lipnja – 29. lipnja 2025. iznos od 9.468,00 eura,
- za tjedan 29. lipnja – 6. srpnja 2025. iznos od 9.932,00 eura,
- za tjedan 6. srpnja – 13. srpnja 2025. iznos od 9.932,00 eura,
- za tjedan 13. srpnja – 20. srpnja 2025. iznos od 9.932,00 eura.

S obzirom na navedeno, predložio je da sud naloži tuženiku isplatu ukupnog iznosa od 39.264,00 eura s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio tužbeni zahtjev u cijelosti. Naveo je kako je Ugovorom o poslovnoj suradnji za 2025. godinu kojeg su stranke sklopile 1. kolovoza 2024. jasno navedeno da će tuženik do 1. prosinca 2024. potvrditi tužitelju tjedne koji su prodani te ostatak vratiti tužitelju za rad na upit. Dakle, Ugovor o poslovnoj suradnji ne sadrži odredbu po kojoj bi tuženik jamčio za popunjenost broda u svim tjednima ljetne sezone, već samo u onima koje je potvrdio do 1. prosinca 2024. Za sve tjedne koje tuženik nije potvrdio do 1. prosinca 2024., tužitelj je mogao brod nuditi trećim osobama ili naknadno s tuženikom dogovoriti prodaju na upit o raspoloživosti. To je bila uobičajena praksa između stranaka dugi niz godina. S obzirom na nezadovoljavajuću popunjenost za 2025. godinu (tzv. booking), o čemu su tužitelj i ostali brodari bili informirani već od ljeta 2024., tuženik nije do 1. prosinca 2024. dostavio tužitelju potvrdu o prodanim terminima. To znači da tužitelj nije bio vezan Ugovorom i mogao je nakon 1. prosinca 2024. sam prodavati putovanja brodom u sezoni 2025., ili naknadno (kao i ranijih godina) s tuženikom dogovarati prodaju određenih termina „na upit“. Tuženik je u konkretnom slučaju moguć i neobvezujući plan i raspored prodaje termina sa stranom agencijom „Contiki“ dostavio tužitelju i ostalim brodarima 29. siječnja 2025. te je tada zatražio od njih da se očituju žele li prihvatiti taj neobvezujući plan. Tužitelj je u komunikaciji s tuženikom prihvatio da se sačekaju i dalje moguće rezervacije od strane tuženikovih stranih partnera, uz rizik

kasnijeg storniranja. Tužitelj je za svoje potrebe već tada rezervirao određene tjedne za krstarenja u svibnju, srpnju, kolovozu i rujnu koje tuženik nije dalje nudio na prodaju. Dakle, tužitelj je još u siječnju i veljači 2025. prihvatio prodaju „na upit“ uz sve izložene rizike mogućeg storniranja te uz rezervaciju određenih termina za vlastitu prodaju. Tuženik do srpnja 2025. nije ni na koji način izjavio da ne pristaje na ove uvjete prodaje, da ne želi da tuženik nastavi nuditi termine čija je prodaja neizvjesna ili da inzistira na plaćanju svih termina iz čl. 2. Ugovora, već je prihvatio izvesti krstarenja koja je u konačnici tuženik uspio ugovoriti, što je bilo i sukladno Ugovoru, s obzirom da Ugovorom nije zajamčena prodaja svih termina kako je već gore iznijeto. Naveo je i kako je tuženik u travnju 2025. i dalje bio voljan nastaviti suradnju s tuženikom i tijekom 2026. godine. Dakle, stranke nisu ugovorile obvezu tuženika da tužitelju plati sve tjedne krstarenja u sezoni 2025. niti se tužitelj obvezao u tjednima za koje nije dobio potvrdu prodaje do 1. prosinca 2024. staviti tuženiku svoj brod na raspolaganje, već su stranke u 2025. poslovale na način da su prodaju svakog termina dogovarale na poseban upit i suglasno, s time da je sam tužitelj za svoje potrebe zadržao šest tjedana u toj sezoni, a mogao je po svojoj volji zadržati i više. Suradnja između stranaka je cijelo vrijeme bila suglasna i dogovorna. Zbog navedenog, neosnovan je tužiteljev zahtjev za naknadu štete u obliku izmakle dobiti jer u postupanju tuženika nije bilo protupravnosti. Tuženik je osporio i visinu tužbenog zahtjeva ističući da bi u iznos izmakle dobiti trebalo uračunati i troškove koje bi tužitelj imao po redovnom tijeku stvari da je usluga izvršena (usluga polupansiona za goste i vodiča, trošak goriva, lučkih pristojbi i davanja za vez, čišćenje broda i dr.). Predložio je da sud odbije tužbeni zahtjev.

3. Sud je proveo dokaze uvidom u isprave u spisu. U postupku su saslušani zastupnici po zakonu stranaka te svjedokinja Ivana Jelić.

4. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka (čl. 8. Zakona o parničnom postupku – „Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11 i 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22; dalje: ZPP), sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

5. Predmet ovog spora je tužiteljev zahtjev za naknadu štete – isplatu izmakle koristi zbog otkazivanja termina unutar kojih je tužiteljev brod „Adonis“ trebao biti na raspolaganju tuženiku za smještaj gostiju i to za ukupno četiri tjedna (od 22. lipnja do 20. srpnja 2025.), za dvadeset gostiju po tjednu, koliko tužitelj smatra da mu je tuženik minimalno trebao platiti za navedeno razdoblje sukladno čl. 2. Ugovora o poslovnoj suradnji za 2025. godinu sklopljenog među strankama. Među strankama nije sporno da su bile u poslovnom odnosu na temelju navedenog Ugovora. Sporno je, je li tuženik odgovoran tužitelju za štetu (izmaklu korist) zbog nepopunjavanja termina raspolaganja tužiteljevim brodom u sezoni 2025., odnosno je li tuženik tužitelju, sukladno odredbama Ugovora o poslovnoj suradnji, neovisno o popunjenosti tužiteljevog broda, dužan platiti naknadu za smještaj dvadeset osoba po tjednu koji je prema tužiteljevim navodima predviđen kao tjedan rezerviran za tuženikove goste (tzv. minimalna naknada kako tu naknadu naziva tužitelj), sukladno Ugovoru sklopljenom među strankama. Sporno je u tom kontekstu, je li tuženik prekršio odredbe Ugovora sklopljenog među strankama i kršenjem odredbi Ugovora doveo tužitelja u poziciju u kojoj je tužiteljev brod „Adonis“ u određenom vremenskom razdoblju (22. lipnja 2025. do 20. srpnja 2025.) ostao neiskorišten (nepopunjen).

6. Ugovorom o poslovnoj suradnji za 2025. godinu tužitelj se obvezao tuženiku staviti na raspolaganje smještajne kapacitete na brodu „Adonis“ tijekom cijele ljetne sezone 2025., a tuženik se obvezao platiti tužitelju cijenu aranžmana po gostu/tjednu prema terminima navedenim u čl. 2. st. 2. Ugovora. Stranke su ugovorile dvadeset osoba kao minimalan broj uz maksimalnu fleksibilnost u slučaju loše popunjenosti (čl. 2. st. 3. Ugovora) te se tuženik obvezao do 1. prosinca 2024. potvrditi tjedne koji su prodani, a ostatak vratiti brodaru za rad na upit (čl. 2. st. 4. Ugovora). Poslovni odnos među strankama odvijao se tako da bi tužitelj tuženiku stavio na raspolaganje svoje smještajne kapacitete na brodu te bi tuženik, kao brodarska agencija za obavljanje usluge prodaje i posredovanja, prodavao (punio) tužiteljeve smještajne kapacitete za ljetnu sezonu. Tuženik je surađivao sa stranim partnerom, Contiki Services Ltd., koji je gostima, preko tuženika kao posrednika, popunjavao brodove koji su bili na raspolaganju tijekom ljetne sezone. Iz isprava u spisu (pisane prepiske putem elektronske pošte na stranicama 13 i 14 spisa), iskaza svjedokinje Ivane Jelić i iskaza tuženikove zastupnice po zakonu Anamarie Hauptfeld Schweizer, proizlazi da je Contiki Services Ltd. za ljetnu sezonu 2025. otkazao korištenje određenih termina koje su stavili na raspolaganje hrvatski brodari, a među njima i tužitelj. Tužitelj i ostali brodari su o tome obaviješteni e-mailom tuženika od 11. ožujka 2025. (stranica 12 spisa). Prije navedenog datuma, porukom od 26. veljače 2025., tuženik je obavijestio tužitelja o planiranom rasporedu grupa za brod „Adonis“, iz koje poruke proizlazi da su određeni tjedni ostali prazni (termini označeni zelenom bojom, kako ih je tuženik označio), o izglednosti otkazivanja dodatna dva tjedna (prema navodima iz poruke, označeni crvenom bojom) i o tjednima slabe popunjenosti (koji bi trebali biti označeni žutom bojom.). Početkom veljače 2025., tuženik je tužitelja porukama putem elektronske pošte obavještavao o tome da je došlo do promjene u vlasničkoj strukturi stranih partnera (Contiki Services Ltd.) koji su tražili da se smanji ugovoreni minimum na 10 putnika, umjesto 20 (kako je to ugovoreno i Ugovorom sklopljenim između stranaka), što znači da bi neovisno o popunjenosti broda, brodaru bilo plaćeno minimalno 10 putnika i kada bi bilo manje od 10 putnika na brodu (kako je to pojasnila tuženikova zastupnica po zakonu Anamaria Hauptfeld Schweizer). I o navedenom je tužitelj obaviješten od strane tuženika te je 4. veljače 2025. porukom putem elektronske pošte odgovorio tužitelju da može pričekati dva do tri mjeseca i vidjeti hoće li se brojke popraviti (stranica 49 spisa) iz čega proizlazi da je tužitelj bio upoznat sa slabijom rezervacijom kapaciteta u 2025. godini te je prihvatio da se sačekaju (eventualne) daljnje rezervacije od stranog partnera o kojima ga je (redovno) obavještavao tuženik.

7. Dovodeći u vezu navedene činjenice koje proizlaze iz pisane prepiske i iskaza svjedokinje i zastupnice po zakonu tuženika iz kojih je jasno kako se odvijalo poslovanje između stranaka (suglasno i dogovorno) sa odredbom čl. 2. Ugovora o poslovnoj suradnji za 2015. godinu iz koje proizlazi da će tuženik do 1. prosinca 2024. potvrditi tjedne koji su prodani, a ostatak vratiti brodaru, činjenicu prema kojoj su stranke i početkom 2025. godine komunicirale o (ne)popunjenosti ili slaboj popunjenosti tužiteljevih kapaciteta te okolnost prema kojoj tuženik nije do 1. prosinca 2024. potvrdio tužitelju tjedne koji su prodani već je porukom putem elektronske pošte od 26. veljače 2025. dostavio plan – raspored grupa za brod „Adonis“, ali uz opaske o nepopunjenosti ili slaboj popunjenosti (na što je tužitelj reagirao da će pričekati još dva do tri mjeseca da vidi kako će se situacija razvijati), ovaj sud smatra da tuženik nije prekršio ugovorne odredbe Ugovora o poslovnoj suradnji, niti, posljedično tome, da postoji njegova odgovornost za nepopunjenost tužiteljevih kapaciteta na brodu

„Adonis“ u sezoni 2025. ili njegova obveza plaćanja tzv. minimalne naknade za četiri tjedna unutar kojih tužitelj nije imao popunjen brod gostima. Ovdje se napominje da ni iz iskaza saslušanih zastupnika po zakonu stranaka i svjedokinje Jelić, niti iz sadržaja samog Ugovora ne proizlazi da su stranke imale tzv. garancijski ugovor prema kojem se tuženik obvezao platiti tužitelju iznos koji bi bio ostvaren za popunjeni kapacitet broda u svakom ljetnom tjednu 2025. godine, neovisno o tome je li tužiteljev brod u pojedinom razdoblju bio iskorišten (popunjen gostima) ili nije. Naime, iz sadržaja Ugovora i njegovog smisla kako su to obrazložili zastupnici po zakonu stranaka i svjedokinja Jelić, proizlazi da je bio dogovoren minimum od 20 putnika što znači da je tuženik tužitelju bio dužan platiti za pojedino ostvareno putovanje naknadu za 20 putnika, neovisno o tome bi li na brodu bilo manje putnika od navedenog minimuma. Tuženik je tužitelju plaćao razliku naknade između ostvarenog broja putnika i tzv. minimuma ako bi broj putnika na određenom putovanju bio manji od minimuma (kako je to iskazivao i tužiteljev zastupnik po zakonu). Međutim, ni iz sadržaja Ugovora, niti iz faktičnog odvijanja poslovnog odnosa između stranaka koji je interpretiran iz sadržaja e-mailova i iskaza saslušanih zastupnika po zakonu stranaka i svjedoka, ne proizlazi da se tuženik obvezao tužitelju platiti naknadu za popunjen kapacitet broda i onda kada se ne bi ostvarila rezervacija broda za određeni period u sezoni (kao što se to obvezao nekim drugim brodarima prema odredbama tzv. garancijskih ugovora – „puno za prazno“). Drugim riječima, tuženikova obveza plaćanja minimuma na bazi 20 putnika odnosila se na ostvareno (dogovoreno) putovanje, ali ne i na putovanje koje ne bi bilo prodano i na razdoblje u kojem bi tužiteljev brod ostao (potpuno) neiskorišten i nepopunjen od strane tuženika (puno za prazno). Osim toga, a kako je navedeno ranije, tuženik tužitelju nije dostavio potvrdu rezerviranih termina za 2025. godinu već tek plan rezervacija (e-mail od 26. veljače 2025.) pa tužitelj ne može osnovano svoj tužbeni zahtjev temeljiti na tvrdnji da mu je tuženik otkazao (potvrđene) rezervacije. Navedeno zato jer potvrđenih rezervacija nije bilo. Ovdje se dodaje da su u Ugovoru o poslovnoj suradnji navedeni svi sezonski termini, od 5. travnja do 11. listopada, međutim, navedeno ne znači da je tuženik bio tužitelju dužan platiti minimalnu naknadu (za 20 osoba) za sve navedene termine (neovisno o popunjenosti) već je tuženik, od tih sezonskih termina bio dužan potvrditi termine koji su popunjeni, a nepotvrđenim terminima je tužitelj mogao samostalno raspolagati. Tuženik nije potvrdio termine koji su popunjeni već je u redovnoj komunikaciji tužitelja obavještavao o planu popunjenosti, mogućoj popunjenosti, lošem stanju na tržištu, ostavljajući tužitelju opciju da sam izabere hoće li čekati eventualno popunjenje kapaciteta od strane treće osobe (Contiki) posredstvom tuženika (stranica 49 spisa). Ovdje se napominje da je i tužiteljev zastupnik po zakonu iskazivao kako tužitelj nije s tuženikom imao ugovorenu klauzulu „puno za prazno“ već je bio ugovoren minimalan broj putnika za određeno putovanje. Međutim, da bi ostvario pravo na naknadu za minimalan broj putnika, nužan preduvjet za to je i održano putovanje po rezervaciji termina kojeg u konkretnom slučaju nije bilo. Slijedom navedenog, iz provedenog dokaznog postupka ne proizlazi da je tuženik prekršio ugovornu obvezu, da je neosnovano otkazao tužitelju termine za raspolaganje njegovim brodom (jer konkretne termine nije ni potvrdio), niti da se obvezao tužitelju plaćati naknadu za korištenje broda neovisno o njegovoj stvarnoj popunjenosti („puno za prazno“). Provedeni dokazi upućuju na zaključak o tome da su stranke postupale dogovorno i suglasno, uz obostrani angažman u pronalasku najoptimalnijeg rješenja za sezonu 2025. te je kapacitet tužiteljevog broda u određenom razdoblju, unatoč poduzetim radnjama ostao nepopunjen. Za navedeno ne postoji odgovornost tuženika.

8. Slijedom navedenog, a kako utvrđene činjenice ne ukazuju na protupravno postupanje tuženika, niti na postojanje njegove obveze plaćanja naknade tužitelju za korištenje njegovog broda svaki tjedan u sezoni 2025., neovisno o ostvarenoj iskorištenosti broda, ovaj sud je tužbeni zahtjev ocijenio pravno neosnovanim te je primjenom odredbe čl. 342. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO) i čl. 166. ZOO-a presuđeno kao u izreci. Podredno se dodaje da sud nije provodio dokaz vještačenjem po vještaku financijske struke jer provedeni dokazi ne ukazuju na osnovanost osnove tužbenog zahtjeva pa je provođenje tog dokaza ocijenjeno suvišnim.

9. Odluka o parničnom trošku iz točke II. izreke presude donesena je primjenom odredbe čl. 154. st. 1. i čl. 155. st. 1. ZPP-a. S obzirom na uspjeh u sporu, tuženiku je priznato pravo na naknadu troškova na ime nagrade za rad punomoćnika, odvjetnika, i to u iznosu od po 1.000,00 eura za sastav odgovora na tužbu (T.br. 8. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika – „Narodne novine“ broj 138/23; dalje: Tarifa) te za pristup ročištima od 12. svibnja 2026. i 22. rujna 2026. (Tbr. 9. t. 1. Tarife), iznos od 750,00 eura na ime pripadajućeg PDV-a (Tbr. 46. Tarife), odnosno ukupno 3.750,00 eura. Zato je odlučeno kao u točki II. izreke.

U Rijeci 29. listopada 2026.

Sutkinja:
Ema Brdovčak

Dokument je elektronički potpisan:

EMA BRDOVČAK

Vrijeme potpisivanja:

29-10-2026

15:06:42

DN:

C=HR

O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI

2.5.4.97=#130D48523838373835393634393537

L=RIJEKA

S=BRDOVČAK

G=EMA

CN=EMA BRDOVČAK

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke su ovlaštene izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka pisanog otpisivanja presude odnosno od dana objave presude ako uredno pozvana stranka nije pristupila na ročište za objavu. Žalba se podnosi Trgovačkom sudu u Rijeci, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

Broj zapisa: **9-3088f-657ca**

Kontrolni broj: **09a33-56680-cde2f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=EMA BRDOVČAK, L=RIJEKA, O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.